

El maluc del'ós.

Un relat de: [tapisser](#)

Ell era el nostre president.

Un viatge inesperat va fer que totes les moscardes del seu equip de govern voletegessin amunt i avall, nervioses, al seu voltant.

Varen rebre un missatge concís que emplaçava a tot el gabinet a una reunió urgent a celebrar a Islàndia, perquè Gijón (que com se sap és la ciutat per excel·lència dels congressos) estava ocupada aquests dies.

La cosa pintava malament i, encara que tots els països s'havien escarrassat molt per fer-se l'orni en aquest assumpte, ens estàvem quedant, sense gel perquè trepitgessin els óssos polars, si és que en quedava algun d'ós.

Els varen venir a recollir a la porta de la seva seu una corrua de limusines negres, amb motors de benzina potentíssims. Primer no les van veure, perquè quedaven tapades per l'espessa cortina que teixia la contaminació. El cap de protocol els va conduir fins a elles.

Els portarien a l'aeroport, volarien fins a Reykjavik, i des d'allí en cotxes oficials a Hofsjökull, petit poble islandès conegut per al seu torró de Xixona, on se celebrava el congrés número disset mil tres-cents, des que es va fundar la corporació mundial per acabar amb l'agressió tan bèstia que, en el nom del benefici industrial, se li estava fent al planeta.

A l'última reunió que es va fer el catorze de maig de dos mil quinze, a París, es va decidir de fumar menys, mirar molt malament, a qui contaminés, cobrar les bosses de plàstic i quedar pel següent any amb un munt de propostes. L'agost no, que molts feien vacances.

De moment els ossos es van quedar un any més sense saber si podien trepitjar o no.

Enguany, una ponència del nostre govern volia matar dos ocells d'un sol tret. Acabar d'amagatotis amb el top-lesse i amb el nudisme mundial.

Asseguraven que es gastaria molt menys protector solar, si les persones rebolcades per tot arreu, anessin vestides com Déu mana, i recordava que tant el protector solar com l'envàs eren fets de petroli i aquest bé escassejava.

Els Senegalesos varen dir que allò del protector solar no anava amb ells.

Es va muntar una gran "tangana" i, qui estava allí, amb voluntat d'arreglar alguna cosa, es va acabar de donar conte que els diners són els diners, i entre bombers no s'anaven a trepitjar la mànega.

Els nord-americans varen dir que contaminarien el que els sortís de les xemeneies, els xinesos van dir que ells encara més, i un senyor mongol va demanar que com ells no contaminaven, volien vendre la seva tassa de contaminació al millor licitador. Tot plegat un immens embolic i l'ós polar seguia sense saber si baixar la pota o no.

Mundialment, la cosa anava tant de cul per terra, que ja només es treia combustible escurant amb una cullereta de cafè i, això s'ha d'entendre que no és rendible. Cullerecking em sembla que es deia.

Varen crear tasses a l'aigua pura i al sol, per si a algú se li ocorria fer servir aquests béns, fins aleshores gratuïts a tot el planeta.

Però, noi, l'home i la seva ambició són inassequibles!, i vàrem continuar anys i anys de la mateixa manera comprant mentre hi hagués diners i, trencant-ho tot.

Els icebergs es desprenien de les masses de gel amb una regularitat de cent per dia i molts cops amb un volum de deu vegades l'extensió de la capital del nostre país, els plàstics conformaven illes de colors llampants al ben mig del mar on s'aixecaven ciutats noves doncs ja no quedava terreny per construir i aviat no quedarien més plantes que les potabilitzadores.

Havia passat molt de temps i a un senyor de Múrcia se li va ocórrer una possible solució; però sota la protecció d'una patent la tenia guardada i segura com en una caixa forta amb clau, cadenes, pany i forrellat.

El varen convèncer perquè formés part de la comissió representativa dels nostres compatriotes.

El govern li va intentar de comprar, de "comprar", convencent-lo que a cap lloc estaria tan segura com amb ells, però el senyor recelava de tanta bondat, de tanta dedicació al proïsme. Com era de pagès...

De Múrcia.

Però de pagès.

Doncs això: desconfiava.

Seguia portant a la seva cistella, tapat amb un mocador de fer farcells, el que considerava la solució de tot aquell enrenou mundial.

Endemés es va negar rotundament a pujar en un d'aquells cotxes ostentosos. Si un de normal (el Ford Escord del seu cunyat) per posar un exemple, ja li feia por, com no un d'aquells monstres negres que feien tant de fum i soroll.

Va demanar com a condició "sine qua non", fer el desplaçament fins al lloc on es fes la pròxima trobada mundial, a peu. De no ser així, es negava a obrir el paquet del cistell i ens quedàvem sense saber el final del seu projecte.

Varen demanar, una reunió d'urgència

Es va concretar la data d'aquí a tres anys (no s'anessin a estressar) però, ja que per satisfer la demanda del senyor Murcià hi havien d'anar a peu, un cop fets els preparatius ja es van posar a fer camí, per no arribar a quarts de quinze.

Aquest any es va quedar a Corea del Nord, però el que anys enrere hagués estat un obstacle insalvable com és travessar els grans Oceans caminant, ara, aquesta mena de Pangea mundial en què s'havien convertit els continents, permetia anar fins a l'altra punta de mon "xino-xano".

El plàstic, a més d'haver-se descobert com un terra sòlid on edificar, havia anat farcint les absències i les mancances de terra entre continents amb grans masses multicolors, així, que com ara fa dos-cents milions d'anys, constituïen un sol cos que es podia caminar de Nord a Sud i d'Est a Oest.

(Perquè després diguin que no hi ha res de positiu en això de les escombraries marines!)

Corea del Nord no és aquí mateix, hi ha molts kilòmetres de distància, des de casa, dotze mil vuit-cents exactament. Un viatge llarg farcit de moltíssimes anècdotes; com quan el senyor de Múrcia va voler anar a saludar uns tiets que vivien a la Xina, on es varen haver d'exiliar després de la guerra, i no tenia clara llur adreça. Ni la zona.

Ni el Poble.

Quin riure!!!

Quan dormien recelava una mica dels seus companys de viatge. Imaginava que buscant la seva solució al cistell, el torturaven fins que cantava el que ells volien sentir: Que tot era culpa dels enemics, que mai serien la primera potència del món si les xemeneies de les seves indústries no fumaven una mica el país veí.

Quan el dia es despertava i, vergonyós, el sol deixava passar un raig de llum per al ben mig d'aquell cel gris de brutícia, desapareixien les pors convençut, com estava que un dia, l'Astre, guanyaria en la seva batalla diària de lluita contra, qui en nom del benefici propi, creu no tenir la necessitat de veure'l sortir cada dia.

Es va celebrar la trobada a Corea del Nord. Per a commemorar aquest esdeveniment mundial, el govern Coreà va fer esclatar uns coets que si es descuiden, arriben al Pol i maten a l'ós esmentat abans, que, sigui dit de passada, encara no tenia clar si havia d'abaixar la pota o no.

Després varen desfilar tropes i tropes de soldats amb les seves joguines de matar i el fum que acompanyava els tancs, els camions que portaven els míssils, els mateixos míssils i els cavalls, que com eren militars també fumejaven.

Va haver-hi parlaments de tots els països, uns creïbles i d'altres no tant. Declaracions de bona voluntat sortien de totes les boques, disposats a donar un bri d'esperança a la gent que, excloent els Americans, els Xinesos i dos o tres més, solament buscaven fer diners i els hi era ben igual esverar la gent, o espantar-la.

Va arribar el torn del senyor de Múrcia, molt tranquil va posar la cistella als seus peus, com en una ofrena. Va agafar l'embolcall que contenia el seu secret, va fer acció de donar-lo al públic, el va dipositar en el faristol que tenia davant i el va desemboïcar.

Una baldufa. Era una baldufa, la senzillesa de la qual va deixar astorats als més remarcables talladors de bacallà de tot el món.

La subjectà amb la mà esquerra (era esquerrà) i sense badar boca, amb l'altre mà i molta parsimònia va anar voltant de cordó de cotó molt blanc, la trompa, des de la seva part més punxeguda a la seva part més ample. Va trigar una estona doncs era una baldufa molt més gran que les normals, jo diria unes set o vuit vegades.

Quan la va llençar i començà a giravoltar ja es pressentia que el trompitxol era una joguina màgica. A cada volta, fins que varen poder seguir la seva dansa amb els ulls, xuclava desertització, canvi climàtic, negror, fum, abocaments tòxics a part de la contaminació humana que comporta l'altra contaminació.

Cada volta de cordó era seguida amb mirada incrèdula pels assistents.

Al seu pas tot verdejava de nou i a part de les coses que només podia corregir el temps (com els boscos talats per aconseguir paper, olis, etc.) feia que una brisa suau i neta substituís el fum pudent que amb tota normalitat respiràvem fins ara.

Tenia l'inconvenient, això sí, que quan la baldufa descansava del seu ball, queia i, algú altre, preferentment un nen, hi havia d'enrotllar de nou el fil de les bestieses fetes, a la zona d'influència de la joguina i, tornar-la a llençar. Un avantatge era que això feia implicar gent de molts llocs i veure que els problemes eren comuns a tots i a tot arreu i tenen solució.

El segon inconvenient era que a mesura que la baldufa ballava sobre els despropòsits fets pels humans s'anava fent gran en alçada i circumferència. A les hores, era necessari treure-li la punxa de ferro de la punta, com si fóra un tap, i buidar-la. Tal com veia el pagès de Múrcia el panorama mundial, caldria fer-ho moltes vegades, per retornar a un equilibri raonable, i a una mida de baldufa que es pogués tornar a llençar.

Al fons de la sala es va estendre el rumor de què no trobaríem al món famílies que volguessin deixar un fill per a una tasca de tantíssima responsabilitat.

Que si el cordó de cotó venia de lluny i sortiria molt car, encara que pogués venir en camió, donat el canvi de fesomia del planeta i que, segurament arribaria molt brut.

Tot eren problemes, segons la voluntat mundial, irresolubles i cars.

Es va concloure en fumar menys, mirar molt malament, a qui contaminés, cobrar les bosses de plàstic i quedar en els anys propers, amb un munt de propostes. L'agost no, que molts feien vacances.

Com a l'última trobada.

La família de l'ós us vol convidar a la cerimònia laica, que amb motiu de la mort, per una pròtesi de maluc mal posada, tindrà lloc prèvia incineració, al Pol.

Agraïm les mostres de condol de gairebé tot el món.

Gairebé.